

Izhaja dne 1. - 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgovorni urednik France Bevk. — Cena glasom: 1 milimeter visocine v širini enega stolpa L. — 30, za trgovsko reklamo, bančni obvestila, poslana, osmrtnice, vačila, naznanila itd., vrsta I L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto III.

GORICA, dne 10. septembra 1924

št. 26.

Časnikarje strašne danes tró skrbi...

Časnikarje strašne danes troškrbi, ker nad njimi zakon kakor meč visi.

Piši in ne piši, nikdar ne bo prav, tuhtaj in naredi, da ostaneš zdrav!

Založnik se krega, list je ves zanič, kdo ga kupoval bo, niti sam hudič.

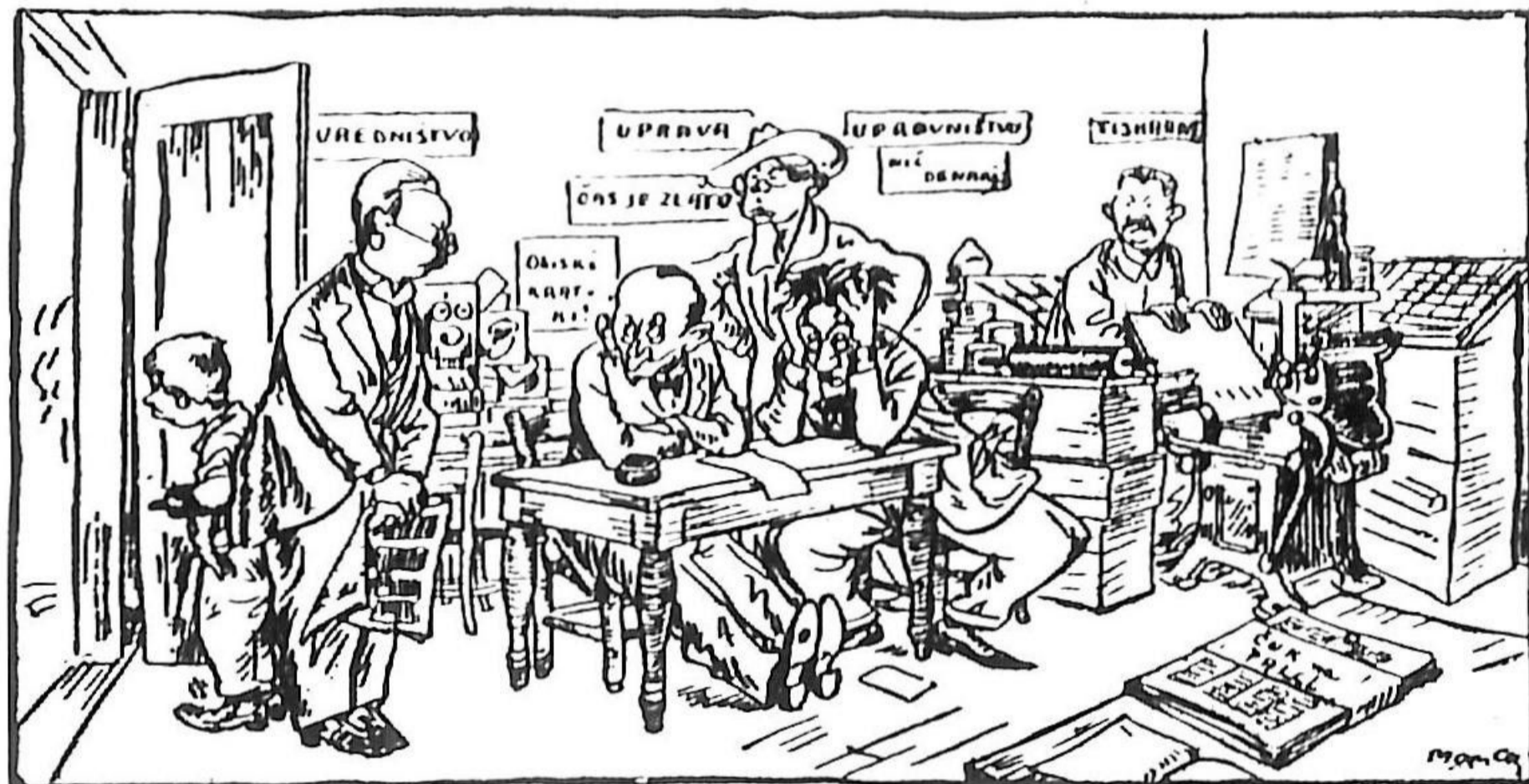
Bralec se huduje: Tisoč bedarij, samo so pomije, nič novosti ni!

Časnikar pa stiska kaplje iz možgan, da se vse vrta mu, da je ves bolan.

Ali kaj naj piše, para je vseh par, kar je zanimivo, naj ne bo mu mar.

Tak je svet dandanes, da zasluži bič, toda ti ga hvali, a ne bičaj nič.

V svoj voziček uprezi grdo, drzno laž, z resnico med vrstice, če pogum imaš!

Če srbé te prsti, da ne moreš kaj, da poveš resnico, ne pozabi vsaj,

da pohvališ tiste, ki se je bojé, a Boga zahvali, če vse v redu gre.

Križ je res dandanes sukati pero, sukati motiko bolje bi bilo.

Treba je strnjeti v steno celi dan, da pretuhtaš vladni labirint možgan.

Če napišeš stavek, piko narediš, že zagledaš v duhu velik rdeči križ.

Vidiš belo liso, ki se kakor dlan vleče čez kolone in čez celo stran.

Sanjaš o ukoru, se celo ti zdi, da na vislicah telo ti grešno že visi.

Časnikarje strašne danes tro skrbi, ker nad njimi zakon kakor meč visi.

Radi bi kupili drugi ustroj možgan, noč bi naredili, kjer je zdajle dan.

Radi bi učili: dvakrat dve je pet in se potrudili sto do ene štet.

A natura stara nas kot klop tišči, možna zafajiti, nam navade ni.

Če pa le posreči nam se to kedaj bomo zaslužili na tem svetu raj.

Knjige „Goriške Matice“ so izšle. Dobe se v Narodni Knjigarni za L. 5.—. Goriški naročniki lahko dobe knjige v Narodni Knjig., če prinesejo odrezek (kupon).

Gorica, 10. sept.

Naš predragi predsednik vlade je dejal, da se nazaj ne povrne. Ima čisto prav. »Ker« ajh!« dejati ni prijetno posebno, če se lahko tudi po ovinku pride v položaj, da imaš tam obraz, kjer si preje imel hrbet, če so te preje tepli po hrbtu, te zdaj tepejo pa po o brazu. Ravno tako je tudi z zloglasno naredbo, po kateri Čuk na palci ni videl, ali je »mundel« ali »babca«, ki stane v duplu, ki ni juna in je juna, a je nad zemljo in ne pod zemljo in gradi hišo in jo ne gradi. Doflični paragraf ni bil namreč tako narejen, da se je stopil ob prvem vlažnem vremenu, dasi vsi naši bralci lahko pritrdijo, da ni bil ravno iz sladkorja. Iz kakšne tvarine je bil, tega Čuk na palci ne ve, glavno pa je, da ga ni več in da smo prišli po ovinku lepota, kjer smo bili poprej. In dietro non si tornu!

Tudi društveno življenje je buje zopet oživljeno, dovoljeno, olajšano. Paragrafi so sicer taki, da imajo dve kljuki. In lahko ga obesiš, kakor se ti zdi, obrneš ga, kot se ti poljubno. A to je velika nesreča paragrafov, da se dajo obrniti samo enkrat in ne trikrat ali štirikrat. Če si ga enkrat obrnil, je obrnjen in če ga obrneš še enkrat, je na istem mestu kot je bil poprej, tretjega ni. Zdaj so paragraf društvenega zakona obrnili na ono kljuko, ki je bila spodaj.

Samo paragrafa glede šol norejo obrniti, ker se je kljuka, na kateri danes visi, tako izborna izkazala, da bomo po petdesetih letih lajali, ako Bog da. Izračunati itak ne bomo imeli nič, če bomo gospodarsko na take načine napredovali, branje je škodljivo, ker samo razburja. Zapisati pa tudi ni kaj, ker je vedno isto dan za dnem. Čuk predlaga, da se šole sploh odpravi, dokler ne postanemo kulturno tako visoko (po slovensko: nizko) stoječi, kot afrikanski narodi. Ustanovijo naj se rufe tečajji za kulturo (po slovensko: ljudožrstvo in pobijanje), da se čimprej usposobimo in stopimo v krog ostalih kulturnih ljudstev.

Čuk na palci bi poročal tudi o naši nožranji politiki, pa je tako nejasna kot naše poletno nebo. Čuku na palci je vgaljal edino izrek našega predsednika vlade, ki je dejal, da bo naredil iz opozicije slamo, na kateri bodo taborile črne srajce. Čuk na palci bi bil radikalnejši. On bi napravil iz opozicije kar kloset papir; to bi bilo učinkovitejše in plodonosnejše.

Če hočeš izvedeti, kako je v Jugoslaviji, kupi vse ljubljanske liste, stolci jih v možnarju, skuhaj na deževnici, to zmešaj in povzil, če ti bo mogoče in Čuk na palci ti sveto zagotavlja, da boš poginil ali pa znorel, eno je pa čisto gotovo, da boš vedel toliko kot poprej. Iz te godlje se namreč tudi Čuk na palci ne znajde, zato raje molči. Ko je bral ene liste, si je mislil, da se bo Jugoslavija že koj drugi dan v kose razvalila, pa se ni. Ko je bral druge liste, je pa mislil, da se bo v štirindvajsetih urah med privedil čez mejo in tudi nas nekoliko nasitil. Pa se tudi ni. Zato Čuk na palci ne ve izhoda, toliko pa ve, da Radlč še živi, četudi so ga v Moskvi ubili. (Vsaj tako so poročali časopisi in časopisni ne lažejo.)

Izpraznilitev Porurja je nalezela na nepredvidene ovire. Vsi so bili prepričani, da bodo Nemci z veseljem sprejeli londonsko pogodbo. Tudu ženske, ki so v Porurju gojile ozke dipomatične stike s fran-

coskimi črnimi vojaki, so vse iz sebe in so storile vse, da se pogodba razveljavi in one re izgubijo čokoladnih fantov, ki jim v Evropi ne najdejo nadomestila. Zagrozile so buje, da se vse izselijo v Afriko, ako se njih prošnji ne ugodijo. Ni čuda tedaj, če so nacionalistična nemška srca vztrepetala ob tem in storila vse, kar je bilo v njih moči, da se pogodba v resnici ne sprejme. Na čelu te akcije je bil miroljubni Hindenburg, ki ni pretil še niti kapljice krvi, odkar je na svetu. Pogodba je bila vseeno sprejeta. Porurskim oboževalcem čokoladnih vojakov pa ostanejo samo spominčki v obliki čokoladne dece. Nemškim nacionalistom pa je nekdo slikar postavil v trajen spomin sliko: Velika množina storoško odprtih »gofel«, kot jih imajo imperijalisti vsega sveta, ki so do spodnje usnice v vošč. Spodaj pa se blesti napis: »Samo, da molé usta iz vode!«

Čuk na palci.

Dolg jezik - nič možgan.

Ne mislite, predragi, da to so le laži, naš Joško pri Grgarju v resnici še živi.

Je Bitežl vas mala, ne veste zanjo mar? Pri Lasiču on služi, ki ondi je krčmar.

Je znan naš pridni Joško, da jezik dolg ima dva cela kilometra in zraven vatla dva.

Kot bik se on ponaša in se baha okrog, kvantač se zraven nosi kot bil bi turški bog.

Baje dekleta blati, da jih je kdaj imel, kleveče in blebeče, kar fant bi pač ne smel.

Je hud pač na dekleta, ker on jih ne dobi, dekleta nase dajo, presmekav se jim zdi.

Je menda pač iz Kranjske dežele tam doma, a svoji domovini časti preveč ne dá.

Če tam je res navada, da blati se dekle, da se kvantá in maže, le tja nazaj naj gre.

Če Čuk še enkrat zve kaj, bo plesal, da bo joj, bo smrdel bolj kot njemu smrdi iz ust zdaj gnoj!

Predragi Joško, vedi, le mir dekletom daj, če dati je ne moreš,* časti jim ne jemaj!

*) ker je sam nimaš.

Laskar pripoveduje,

KAKO JE HODIL Z BARONOM N... NAD DIVJEGA PETELINA.

»Na vejim, haspuodje, al sm vam žie pravu, kakuo sm z baronom — ano čüdno ime je jemu, nej no počakajo, de se zmislem — ja, zdej vejim: baron Brenajzl s

Trsta je biu — hodu na ta veliča divjega petelince hor nad Anino kuočo? — An hrd člouk je biu, vejo, douh an süh: čie s je prpohnu, s mi je zdejlo kuokr de bi britu zapiru. Sitn je biu glih ko kojnska müha počejt, uohrn (skopuh) je biu tud, drhač pej fajm haspuod an halant. Haspuod flboltr (nemški: Verwalter) so mu dafi dovoljeje, nej zasmedi anmu petelincu, čie ha nejde u hojzdi. Haspuod feršner pej nejso mejli cajta, de b ha hodili zašlišavat, pej sm šou jest an sm prieci drüho jetro zaslišu dva, k sta šie nejkam duobro brüsla an pejla usak ne anem hribu. Pej sm šou po baruona, k je žie dva dni čaku in zejhu Predmejo, an sm mu

rieku, de bova spala u Anini kuoči an drüho jetro ha bova mejla. An je ta kruocman (zaničljiva beseda kot približno: kroča) začicu prašat, kakuo ko kambr de je u tist kuoč. Jest sm mu poj riekcu, da je samuo ana, ker se prau pr Ana-Hüff'n, ne pr zwa-Hüff'n, an de so dvej fajm postli muotrka; za jejst pej se nicee u rukzoki... Vejo, men s je prieci zdejlo, de se boji spat zmano: rejs, de nejsm biu preznično oblečen, obrüt tüdi, nejsm biu ano tri tejdne. Nu, haspuod flboltr so ha potolažli, de sm an poščenjak, an duobr člouk, de učash malo poraubšicam, drhač pej, de sm halant... Pol m je dau za an kvartinčk. Pej kej je zane an sam kvartinčk! Tuo je glih tuolko, ko da mi kdo plünc u prahn žehuoče, prosm od zamire! Nu pruo večiri sva šla an sm mu nicee nohov rukzok an šie mojha. Jest sm ha pelu po ani bližnci, po ani presejki, vejo, k je duost bliže do kuoče, mi ščza je šie nejkam strma, čie nej kduš vajen hodt. Haspuod Brenajzl pej nej mo hu sopst... Kej buo, rievšče, k nej mejlo (Ako Vipavci posebno: zaničljivo govoriyo o kom, mu pravijo »ono«) plünc u kuoči (v prsih) ko za ano prlišče. Nohce (nožice) je mejlo zamotane u zelene komašne, pej vse sküp je bluo ko mej takuo debielo, ko de mu je kduo dvej palci u rt zapiču, pruosm od zamire... Prhalo je an kašlalo glih ko naš ipauski šnelcuk čie ma premano kuočna u mešinci, vejo: men se pej šie kuočca nej segrejla pod kamižuolco. Usach piet menüt je šrajalo: Špeta an poko, počakn's an bisl, kon niks bajter! Jest sm zažgau fajlco, pej je spejt kričalo, de mu muoj tobak smrdi, men pej nej neč smrdejlo, an sm djau, de nej mi da an cehér (cigaro), k jeh ma u žepu, pej m ha nej prvuošu, kruocmar uohrni... Za krštiho (kazen) sm ha pelu po zadni bližnci, k je rejs tejšna, de b si moku kolejna polübt, an de sm se bau, de buom moku še Brenajzlina nost do kuoče, kamr sva pršla žie ponouči. Jest sm zažgau lantirno, uono pej je sesülo suoje kosti na puostlo an je ležalo ko zaklano tele. Ko s je odahnülo, sm riekcu: »Zlahni haspuod Brenajzl, zdej b se kej povečirjalo an pol pej zaspa; bo trejba zhodi vstati!« — Nu, an je vzielo z rukzoka ano škatlo an je jelo nejkšne ribce z uolem, k je rejs smrdejlo ko küha (kuga) an je šie tisto uole z bejlim krühom polizalo, men pej nej neč prponüdko. Nu, jest paj sm vzielo z mojha rukzoka an duobrn kuos špieha an krüha an dvej čebülci, pej sm jemu šie nejkam kruoftno večirjo! Tisto rievšče pej je spiet šrajalo, de mu čebülca smrdi... Takuo sm biu jiez, de sm hiton jet damou, nej s'išo uono petelince an kakuoši... Jest sm vëlju (takoj) zaspau, uono je pej kričalo, de ne more spat, an de sm jest kriü, ka druoš

ham (smrčim). Pej Buoh vej, de jest šie nima nkoš slišu mojha drnuhanja...

Nu ob ani an pou sm se zbědu (zbudil) an sm šie neha joklicu: »Zlahni haspuod Brenajzl, zdej pej hrěva na petelinc, je ana prou lejpa nouč, fantouska zvozdca (luna) svejti, de je koj, samuo mrez je, pej men'noj.« Nu, pej se je zbedilo an zejhaloan stehovalo sūhe kotrige, de m je blo sram, de huodm s, tējsnim jahrom na petelinc. Pol je vzieło ano okrohlo flaško an je pilo črno kofé an ha je šie men'prponičlo ano žlic'co. — Pol sva šla na »Spikast vrh«, kamr sm prejšni dan slišu petelinc. Po zametih je blo sneha do kolejna, an to rievšiče nej mohlo ne naprej ne nazaj, pej je spiet kričalo: »Špeta an poko, počakn's an bisl.« Pol sm mu dau palco an sm ha vlejku po snejhu hor do pod vrha, kamr je žie brūsu petelin. Anih 100 šritu pred huojjo sm ukazu, de nej počiva, pol nej huod glih kuokr buom jest hodu, sej vejo, kakuo s'ha muore naskavat.

Jest sm ha žie prou duobro čutu (slišal): fajn je bolcu an brūsu... Na anih 40 šritu sm mu ha pokazu, takuo zalūbleno je brūsu petelinc, de b ha z metlo zadeu; an mu pokazem, kamr nej cila... An to rievšiče mieri an cila, pej s mu je ruoka triesla: zasmēdi an ha fali, an velik petelin odle-ti... Strelja, kakuo sm jest klicu, porko di bako, k sm za-gvišno mislu an rajtu, da ha žie mamu, an sm mu djau, de je šuoštr, Hadžiloja douh an sūh, use sm mu ricku, nej strelja petelina na hnojišči, ne pej u hojzdi. Uono je pej moučalo an nej neč šrajalo, ko sva šla prout kuoč. Ane pou ūrce pred kuočo sm zamirku an veliko sovo, k je spala na bukvi, an sm mu djau, de nej zasmēdi. An je zasmēdlo an zadejlo an je blo vesielo glih ko otruoč, k'ulovi grabca; pej je djalo, de b plačalo 50 kruonc, ko bi biu petelin. Nu, sm djau, tisto b se žie napravilo, nej počaka šie an dan al dva u kuoč al Predmejo pr feršnerju. Pej m je djalo, de je trūdno, de buo čakalo u kuoč, jest pej nej hriem po manaža Predmejo. An sm šou z rukzókou, neha pej sm pēstu (pustil) u kuoč, an sm djau, de opougne (opoldne) buom žie prniesu manažo. Po puot sm se ustavi pr B'zku, kamr je služu za pastirja an fajn fantinc od Uoblarju (od Oglarjev, vas v Trnovskem gozdu), k je znoš šie nejkam duobro oponašat srno, frkuline (gozdne jerebe) an divjeha petelina tūdi. An sm mu djau, de bo zaslužu dvej kruonci, nej drūh dan šie pred šterto zjētro pride z rukzókou na Špičast vrh an nej me čaka: jest prniesem petelinc, pej buo splejzu ž nem na huojjo an buo poju (pel) an brūsu glih ko ta prau petelinc. An haspuod bo pršu z mano an buo zasmēdu, an tist buot nej

zaliči petelinc z veje. An sm dau fantincu ano šestico foršusa. Nu, prniesm Brenajznu manažo an šie men je dalo, kar k mu je ostalo, an pol je šlo spiet spat, rievšiče. Pol je pej šlo na ajer (ital aria, zrak), jest sm pej v tep cajt razkrhu patruone an namejst šibr sm dau navrh pūrfla (smodnīka) karto, de ne b mribit zadejlo fantinc na huoji. — An sm ricku Brenajznu, ko je prošo nazaj, de jūtri buom šou zašlišavat petelinc, an čie ha nejdem, ha žie pridem podlicat. Nu, driho jētro sm vzieu sojo pūšo, k sm jo jēmu skrito glih u Anini kuoči pod strejho, vejo, an sm šou po unha (onega) drūz'ha, k sm ha biu zališu... An sm mu rejs fajn zasmēdu prieci je sklopotau z veje an ha niesm fantincu, k me je rejs čaku na Špičastem vrhu, an ha sprau s petelinom u rukzóki na huojjo, jest pej sm lētu (letel, hitel) po Brenajznu u kuočo an sm mu šraju: »Zlahni gaspuod Brenajzl, le pejte z mano, ha

žie mam na veji, prou fajn bolca an brūsi. Vēlju nej s napravujlo!« — Spiet ha vlejčem s palco po snejhu, an ko je čit'lo mojha petelinc, sva šla počas neprej, an anih 40 šritu pred huojjo mu narihtam pūšo — an je zasmēdu. Čof, čof, čof je padalo po vejah, čof je ležu petelin na tlejh... Jest pej sm se ustrašu, k sm nejki vidu an sm djau baruonu, nej le počaka, de buom žie jest prniesu petelinc: ta kruocman od fantinc je pozabu vziat petelinc z rukzóka an je use skūpi zaličalo z veje... Nu, jest sm bržbrž vziat petelina iz rukzóka an sm ha prniesu haspuodu baruonu. Sm mislu, de buo znorejlo od lūšta (veselja), ko je mejlo petelina. Nu, an mi je dalo tist'h 50 kruonc. Šie zdej nuosm ob ne-dejlah klobūk, k sm ha ukūpu od tistha šenka za 4 kruonce. — Pej s tac'm jahrom ne hriem več na petelinc! — Mejdūška, haspuodje, zdej sm pej žejn, pruosm od zamirel!.....

RAZZALJEN.

Gospod Žejen je potoval s svojo ženo v kopališče. V hotelu ga je natakara vprašal, če želi sobo spredaj ali zadaj. Žejen se je ustavil, natakara debelo pogledal in jedva prišel do sapa. »Zadaj? Ali ne vidite takoj, ali smo za spredaj ali za zadaj?«

SLAB KONEC.

»Vi ste imeli bajo proces s svojim hratom radi krasne vile ob morju. Povejte mi, prosim, kdo izmed vaju je vilo dobil?«

»Moj odvetnik.«

ODGOVOR.

»Vi hočete poročiti mojo hčer. Ali pa jo boste mogli tudi rediti?«

»O gospod, kdo bi mislil vedno le na jesti.«

ZAKAJ — ZATO?

»Zakaj vzame cestar Miha vedno svojega sinčka s seboj, kadar gre na delo?«

»Veš; cestar slabo slíši, za to mora mali vedno paziti, kdaj bije poldne.«

MNOGO POVEDANO.

»In — moja milostljiva — dovolite mi to vprašanje — ali ste poročena?«

»Hvala Bogu — žalibog da!«

DOBRA NRAV.

»Od petih profesorjev in od neskončnega števila zdravnikov specialistov sem bil že zdravljen.«

»Saperlot — in kljub temu ste še vedno ohranjeni pri življenju!«

NESRAMNOST.

»Perica zahteva, da naj ji plačamo delo čez uro. Ali sta se toliko časa zadržali pri pranju?« je dejala gospa svoji dekli.

»Pri pranju ne,« je odgovorila ta, »ampak pri večerji.«

SOLIDNO POROŠTVO.

»Kaj? Posojilo zahtevate od mene? Zakaj se ne obrnete na svojega prijatelja Alberta?«

»Ta sam nič nima. Vendar pa je pripravljen biti za poroka.«

NEZDRAVO MESTO.

Gospod (k godbeniku). Da ste prehlajeni in trpite na revmatizmu, to mi nič čudnega, — ko pa stalno sedite v orkestru med dvema trobentačema in ste izpostavljeni neprestanemu prepihu.

MIREN ČLOVEK.

Gospodična (spremljevalcu, s katerim je šla na izprehod in ji je ta ukradel poljub).

»Gospod, vi greste predaleč.«

»Dobro. Obrnimo se zopet domov.«

Goriški naročniki „Goriške Matice“ dobe knjige za leto 1925 v „Narodni Knjižarni“. Prinesete naj s seboj kupon, ki potrdi, da so vplačali na računu 2 liri.

Francozi izpraznijo Porurje.

Pravijo listi: Francozi Porurje izpraznijo zdajle od vrha do dne, končalo bo težko in črno neurje, in narod zbudi se strašnega snā.

H le že besedo ne vzmō dobesedno, in nje blagoslov ne postane vir zla, da me ne poberejo, kar je kaj vredno. izpraznijo roparsko tlačeha tla.

LJUBEZNIJIVA.

Prilizovalec gospodični: »Gospodična, vi sijete v taki lepoti, da pred vami vse izgine.«

»O prosim, izginite še Vil!«

SKRBEŇ DRUŽINSKI OČE.

Neki na smrt obsojeni mošilec je bil vprašan pred izvršeno obsodbo, če ima še kako željo.

»Rad bi se še za življenje zavaroval v korist moji družini.«

NJEN STRAH.

»Da, draga moja. Vse smo izgubili, do zadnjega vinarja. Zdaj nam ne preostaja nič drugega kot pošteno delo.«

»Moj Bog, tako globoko nas je Bog ponižal!«

RESNIČNA.

V šoli so govorili o štedljivosti. Gospod učitelj je vprašal učenca: »Tvoj oče je od mesečne plače prihranil nekaj denarja. Povej mi, kam ga je dal.«

»Na omaro,« je bil odgovor.

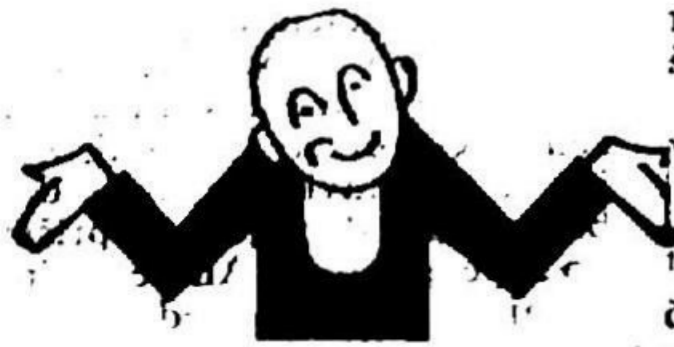
»Kako? Na omaro?«

»Da. Ali mama tega ne sme vedeti,« je dejal skrbni opazovalec.

POGOVOR.

Gospodična (gostu). »Prosim, ne izprašujte vedno mojega moža o srčni napaki, to ga zelo razburja.«

»Tako, tako... Bom pazil, bom pazil. Kaj mu nič drugega ne »fali!«

Čista resnica.

Gospa davkarica Helena se je blaženo oddahnila, kajti mož je odhajal od doma. V takih slučajih se ji je zdelo, da je zopet devica, mlada, šestnajstletna deklica... Kajti nje no, življenja željno srce se ni moglo ogreti ob starikavi in pokvarjeni »vekarici« g. davkarja. Tako je vsaj ona mislila.

Gospod davkar je torej odšel po opravkih.

Helena je prishihnila. Vrata so se odprla in v sobo je stopil stari Hanza.

»Dobro dan, gospod Pej kaj buo kaj z žago?«

»Seveda, kar stopite v drvarnico!«

»Tk bejm, bin pej sou.«

»Ali pa, čakajte Hanza. Stopite doli do adjunkta — v pisarni ga dobite — in mu recite, da sem sama doma in da naj pride k meni na kosilo!«

»U kncljijo, kaj nje gspa? Bin pej sou.«

»Da!«

In je Hanza šel.

Gospod adjunkt Stanko Hribar, mlad mož z dopadljivo vrnimi črnimi brčicami pod nosom, se je ravno trudil z visovskimi mešetarji.

»Pej primejduš, de nej rejstku, gspat adjunkt!«

»Ma kaj ti vejš! Gspat, jz sm kuojne kupu...«

»Ma, strejla, sej z ga vndr vidu...«

»Ljudje božji, kdo vas razume! Naj govori eden!« se je jezil g. adjunkt.

»Nu, viste gspat, jz sm kuojne kupu in jen nej sm vejdu...«

»Ma, kaj nej sm vejdu! Sejs vndr vidu, de četa...«

»Ljudje božji, dovolj imam! Vsak kdor hoče govoriti, mora najprej priseci, da je resnica, kar bo izpovedal. Sicer ne sme nihče drugi govoriti.«

Prisegel je prvi in govoril, prisegel drugi in tretji. Takrat je pridrvel v sobo Hanza in planil k adjunktju:

»Gspat adjenkt, gspat adjenkt. Js sm...«

»Nič, nič, kaj sem rekel? Najprej prisecite, potem...«

»Ma gspat adjenkt! Sej jz nej sm neč... Ma jz sm pršu...«

»Nikar me ne delajte neravnega, drugače znorim. Prisecite vendar. Kratkoma govorite!«

»Ma gspat adjenkt, sej ist nej sm pršu ztu...«

»Ali ste gluhi, ali kaj? Prisecite vendar. Kratkoma govorite!«

Hanza je debelo gledal in se mu je zdelo, da g. »adjenktu«

na vsak način manjka kolešček.

»Tk, tk, gspat, nej vndr vejdu...«

Adjunkt ga je divje pogledal.

»Ma...!! Pr-sje-gm jenu klj-čem Bu-ga vsej-ga-muo-guoč-nega z prij-čo, de buom gvu-

ru r-snijco...«

»Torej?!« je malomarno vprašal adjunkt.

»... de je gspa daukarca sama dma in de vs p-vuabi u knsilu...«

Adjunkt je zazijal, mešetarji so se zakrohotali, Hanza pa je debelo in neumno gledal.

SOVOJE VRSTE „BANKIR“.

Ječar: »Zopet se vidimo. Kako Vam kaj gre?«

Potepuh: »Meni zelo dobro.«

Ječar: »No, da; pred letom dni niste bili tako elegantni.«

Potepuh: »Jl no, saj sem ta čas tudi otvoril banko.«

Ječar: »Svojo lastno banko? S čim pa?«

Potepuh: »S čim nekaj? S svetrom.«

SPOMENIK

V nekem italijanskem humorističnem listu citamo naslednjo anekdoto: V mestecu A. blizu V. so kmalu po svetovni vojni postavili skromen spomenik vsem onim domačinom, ki so žrtvovali svoje mlado življenje za Domovino, oziroma ki se niso vrnili. Na sprednji strani je seznam vojakov, z zlatimi črkami lepo izklesan, pod seznamom pa črtica in pod njo OPOMBA: »Mrtvi, ki so označeni z zvezdico, so prišli nazaj.«

ZVITO VPRAŠANJE.

Francoski pesnik Nikolaj Boileau (čitaj: Boalo) ki je živel od 1636—1711, se je s svojim deli, zlasti pa s humorističnim epom »Le lutrin« (pult na pevskem koru) prikupil kralju Ludviku XIV. Njegova dela so se zato čitala tudi na dvoru. Ko pa je izdal duhoviti ep »Le lutrin,« je kralj povabil pesnika na kosilo. Boileau, ki je bil velik sobič, neč, je med obedom poželjivo gledal po zlati skledi s pečeni mi fazani. Kralj to opazi in misli, da se pesniku cedijo sline po ukusni pečeni in ukaže, naj jo ponudijo gostu. Ves srečen vpraša Boileau kralja: »Veličanstvo, fazane tudi?« — Kralj ga je razumel in od-

govoril: »Da, gospod Boileau, fazane tudi!«

Po kosilu je Boileau veselo našel zlato skledo domu.

IZ ŠOLSKIH NALOG.

»... Potem so sklenili, naj se atenski vojskovodja Temistoklej dogovori s Spartancem Evribijadom o nadaljnih bojnih načrtih proti Perzijancem. Naslednji dan sta se oba hrabra junaka podala na svoji ladji in sta pljuvala (namesto plula) eden proti drugemu.

Amulij je poslal svojo nečakinjo Rejo Silvijo (hčer Numitorjevo in mater Romula in Rema (med Vestalke) svečnice boginje Veste, ki se niso smele močiti, da ne bi imela otrok. Pa kaj je pomagalo? Bog Mars (bog vojske) jo je dobil dvojčke.

NAGROBNI NAPIS.

Tukaj počiva Luka Prvanje, V svojem življenju je vedno pil zganje.

Ko je bil nekoč že zopet pijan, Bil je v to črno zemljičo zakopan.

Kot dober kristjan.

Da se še tebi tako ne zgodi, Zganja, oj človek, nikoli ne pij!

AMEN.

PROFESORSKA.

Naslednjo anekdoto mi je pripovedoval prof. J. Z., ki je pred vojsko poučeval v Gorici.

Na gimnaziji v N. je služboval pokojni prof. K. — Bil je matematik, a po potrebi in za silo je moral v nižjih razredih poučevati tudi nemščino. Stari gospod se za ta predmet ni nikoli pripravil; ako sam ni znal katerega izraza, so mu pomagali boljši dijaki, pa je šlo za silo. Ako je dijak našel v stavku glagole in znal povedati nedoločnik, pa sta bila zadovoljna on in profesor. Nekoč je dal študenti basen, v kateri je bil stavek: »Der Löwe liebt dem Esel eine übers Ohr.« (Lev udari osla po ušesih.) — »Dobro, zdaj povej, kje je glagol,« ukaže profesor. Učenec: »Hieb.« — Prof.: »Bo že menda tako!« Kako pa se glasi nedoločnik? — Dijak ne ve. Vpraša drugoga, tretjega... Nihče v celotni razredu ne pozna te oblike, profesor pa — tudi ne. Ves jezen tresč naposled profesor s knjigo po mizi in zakliče: »Ali ni to hudir? Vsi nemški glagoli imajo nedoločnik, samo ta strela ga nimal!«

V ŠOLI.

Učiteljica razlaga delo pisane velike črke I. Koncem razlage stavi običajno vprašanje: »Kdo zna ponoviti?« — Mojk. — Slednjic se obrne do malega Ivančka: »No, Ivan, ti pa moraš vendar vedeti, ker se tudi tvoje imo pričinja s to črko.« Ali Ivanček se kaj moško odreže: »Meni je ime Janez!«

Prišel je na vrsto pisani veliki J. Na končno vprašanje ji zopet ne zna odgovoriti nihče. Učiteljica: »Janezek, danes bodeš pa znal odgovoriti, katere delé ima pisana velika črka J!« Janezek: »Prosim gospodična, meni je ime Ivan!«

PREVDARNO.

Kmet je šel po noči po cesti. Naspoti mu je prišel avtomobil. Kmet ni druzega videl, kakor dve luči, vsako na eni strani.

»Če se umaknem na levo,« je prevdarjal »me povozí ena, če se pa umaknem na desno, me povozí druga, najbolje napravim, če grem po sredi.«

NARAVOSLOVJE.

»Ali veš, kako se imenuje žival, ki has preskrbuje z večim in obično?«

»Da, — očel!«

Pojedina.

Komu gre slabše kot pesniku Peresniku?

Prvo kar je, da ga trga po nogah.

Drugič ima slabe oči.

Tretjič mu manjka denarja.

V poguljenih hlačah leta okoli Ubogi Peresnik! Ubogi pesnik! Domovina nima toliko, da bi mu kupila nove hlače.

Njegovi glavni prijatelji so mačke. Celo množico jih ima. Črne, bele in rumene. Povsod samo mačke, negovane od pesnikove ljubazni.

Nekoč mu je pisal stric, da ga obišče. Premožen stric iz daljnjega mesta. Treba mu je ponuditi kaj posebnega.

Tako je pripravil Peresnik gostijo. Pol dne je čepel nad svojim malim ognjiščem. Nato je pogrnil s čedno cunjjo.

Stric pride. Z nevoljo je gledal velikansko množino mačk. Plezale so tja, plezale so sem. Povsod so bile na potu. Ko je sedel k jedi in je hotel razrezati sočno pečenko, je skočila ona na sredlo mize.

»Prosim te,« je dejal stric nekoliko nevoljen svojemu gostitelju, »nesi mačko z mize!«

»Kakor želite, stric!« je dejal ta in odnesel krožnik s pečenko, »toda opozarjam Vas, da nimam nič več drugega za pod zob, razen sveže maslo in malo strá.«

TA JE ZVIT.

»Koliko stane kilogram moke?«

»Dve liri dvajset.«

»In če jo vzamem 5 kg?«

»Je po dve liri.«

»In če jo vzamem 10 kg?«

»Liro osemdeset.«

»Dajte mi tedaj četrto kilograma tiste od 10 kg.«

IZ GLEDALIŠČA.

Režiser: »Čujta, gospod ravmatelj, z Bombičem res ni mogoče več izhajati. On je kot igralec preveč razmišljen. V »Hamletu« mesto da bi dejal: »Ofelija, pojdi v samostan!« reče vedno: »Ofelija, pojdi v kino!«

PREMALO.

»V neko pivovarno je hotel vstopiti neki mladenič za blapca.«

»Koliko vrčkov piva popijete na dan?« ga je vprašal ravmatelj pivovarne.

»Petnajst.«

»Če popiješ samo petnajst vrčkov piva na dan, je to mnogo premalo za nas. Z Bogom!«

RES, SITNO!

Gospod Beznik je prišel zelo slabe volje s svojih počitnic nezaj.

»Ne verjamete, kakšno smolo sem imel,« je pripovedoval. »V kopališču so me zahrinjali z nekim znanim kincmato-grafskim igralcem.«

»No, vi ste vendar ljudem dopovedali, da se motijo.«

»Spočetka sem to na vsak način poizkušal, pozneje pa sem se znašel v svoji ulogi popolnoma. Predstavljajte si samo ovacije, ki sem jih vžival dnevno v kopališču, na promenadi, v salonih. In kar je najstrašnejše, v hotelu so tudi zatrdno verjeli, da sem jaz gledališki igralec ta in ta. Povem vam, nekaj groznega!«

»Toda, dovolite!« je dejal

znanec, »to pa vendar ni nič hudega, če so Vas imeli tudi v hotelu za znamenito igraško zvezdo.«

»Tako! To pravite Vi! Jaz pa mislim vse drugače! Jaz sem moral plačati račun, ki ga je mož v prejšnjem letu ostal dolžan.«

VSAK ZAČETEK JE TEŽAK.

»Pomni, tri dni je moj stric umiral.«

»Tako? No, prvič — se mi čuditi.«

NI PRAVO!

Včeraj sem šel v lekarno, da si kupim aspirina. Ko vprašam po ceni, vidim, da je previsoka.

»To ni prava cena,« rečem.

»Saj tudi aspirin ni pravi!«

Slaba delitev.

»Pomislite,« pravi Plotnik v družbi svojih znancev pri igri, »včeraj sem naletel na našega znanca Rupnika. Kako je, da si tako prepadel? sem ga vprašal. — Moja žena, mi pravi, rada je švicarski sir in pri tem sem jaz žrtev nepravilne delitve. — Kako to? sem ga vprašal. — Eh, pravi, že štiri tedne ne dobim družega za jesti kot same luknje.«

AHA!

Gospodar: »Kadar prihajate po noči pozno domov, prosim, da ne delate tolikega ropota.«

Najemnik: »Saj ga ne delam jaz, ampak moja žena.«

SKRB.

Prijateljica: »Tako, pri kmetih so tako skrbeli za vas, kot da bi bila član družine?«

Druga: »Se bolj! Tako so skrbeli zame kot za svinjo.«

VZDIH.

»Da, da, če ima človek pre-dobro! Nekoč sem imel znanje s kuharico iz neke premožne hiše; vedno mi je bila miza pogrnjena, kadil sem gospodove cigare, pil njegovo vino...«

»In s to kuharico ste se potem spri?«

»No; za ženo sem jo vzela.«

PONOS.

Sođnik je vprašal nekoga moža, če je bil že predkaznovan.

»No, še nikoli; in ponosen sem nato.«

Sođnik: »Nato pač ni treba, da ste posebno ponosni.«

»Kaj? Ali mislite, da je lahko, da človeka ne zasačijo?«

URADNO.

»V treh dneh dobite lahko vaš potni list.«

»Toda jaz ga rabim že jutri; moram se peljati k nekemu pogrebu.«

»To bi si morali pač prej premisliti.«

NOVA OBLEKA.

»Da, obleka naredi človeka, Avgust. Moj stric me kar ni spoznal, ko sem prišla tako elegantna k njemu. Šele, ko sem odprla usta, je vedel, kdo da sem.«

NJEGOVA POT.

»Kod lahko pridem na policijo?«

»Tega Vam pa res ne vem povedati. Menč navadno pripeljejo tja...«

Trgovci
šole
županstva

ne pozabite

kupovati svoje potrebščine edinole v

Narodni knjigarni v Gorici
Via Carducci števil. 7.

Knjigarna se je bogato založila s šolskimi in pisarniškimi potrebščinami. — Glede kakovosti blaga in cen največja konkurenca!

Pravijo

Pravijo fantje v Koritnici pri Bovcu, naj si tiče doč, katero jim pošljajo karte in podpisujejo neznano, kljub njih trdi tajnosti dobro znano, kajpa mesto kart »Abecednik«, da bi se naučile k ostalomu pripisati že vsaka svoje ime. Ko bodo to znalo, naj jim sopot pišejo.

Pravijo, da so v Koritnici pri Bovcu začelo doč zelo dobro napredovati z nemško pisavo. Korespondenca je že v dobrem taktu v nemškem jeziku. Sicer nihče ne more razumeti to pisave. Ne Nemec iz Dunaja in ne iz Berlina.

Pravijo v Studencem, da sta v kravji jami strio F..... in Z....., tako »Povstertance« plesala, da je prvi pokrov od fajfe, drugi pa podkov od čovlja zgubil.

Pravijo istotam, da je postala kravja jama tako imenitna, da nimate ravajo obojestranski diplomatje v njej »konferirati«, kod, da naj teče pri Planini državna meja.

Pravijo istotam, da so bile kuharice kravje jame tako v ples zamaknjene, da jim je neki uzmovil dve kozici »golaša« odnesel.

Pravijo, da je na Vogorskem dekle, ki bi jo radi spravili v Čuka. Jo enkrat baje malo preveč pila, pa so jo potem spremljali trije fantje domov. Za danca jo deklina v košu in trije prizadeti fantje tudi.

Pravijo, da »sehanski Trebušnik« lovi bele »golobice« na mrožo iz otasmina.

Pravijo, da so v Solani o priliki neke zaroke padali 3 kg težki »končetice« skozi okno.

Pravijo v Postojni, da so nekemu vsahnili denarni viri. Čuk je pa mnenja, da tega ne bo po svetu raznašal, zato jo v koš zagnal.

Pravijo, da so plesali na dan žeganja na Barci — ekstrapolko.

Pravijo, da je barški orkester držal »grški takt.« Čuk, ki je fajfou na vrh balkona, Vam lahko to potrdi.

Pravijo, da je izgubil nekdo »fin-grat« na Barci. Pošten najditelj naj ga pošlje Čuku.

Pravijo, da je neki solkanaki fant, ki hodi vsak večer k dekletom, akoraj prišel v Čuka. Za zdaj ga je rešil čukov koš te sramota.

Pravijo, da se je od Ajdovičine Vipavi napovedana tekma za II. mesto vršila na igrišču Nikjer in o Sv. Nikolji. V Ajdovičini da imajo nekoga psa, katerega glava ne ve, kje je rep.

Pravijo, da je »goriški Lord«, sila faloston, ker vreme ne dopušta da bi videl »Timilindo«.

Pravijo, da »Pepac« hodi vedno gledat »fabrike« od Coractte, in pri tem so spominja na nekdanje čase, ko je tudi ona imela »fabrike«.....

Pravijo, da si je »Salvadijo« spet pridobil »arce« od lepe Nemke!

Pravijo, da si nekatere mlade gospice preminjajo toalette kar po 3 krat na dan. Ko je Čuk to slišal, je kmalu v »singnacht« padel.

Pravijo, da v Kosoveljah nekateri fantje strašno napredujejo in sicer da gradijo tri velike tovarne, ena bude »Fandul Fabrika«, sandali bodo pripravljani samo za ples. Druga bude od ženskih klobukov; prvi klobuk, ki bo izdelan, bude za tisto gospodično, ki se bo poročila z inspektorjem klobučne tovarne. Tretja tovarna bo za srajčke. — Za to delo se bšče tri milijone kovačev in pohajačev, vsak tovarnar dobi en milijon kroščevih moči pri delu. Za inženirja bo, ne vemo, če je to res, Čuk na palci.

Pravijo, da »Svotovnosnana sežanska muzika« najbrže valed tega ni izdelovala na Proseku dne 7. t. m. ker so jo »Sež. gasilci« premalo honorirali dne 27. julija 1924.

Pravijo, da so dobili isti godci, večina člani »Gas. dr.« le svoto L 350 in terana na ikafe na dan veslice 27. jul. 1924. — Druga godba, bi gotovo prišla k sodelovanju cenje.

Pravijo, da se je vendar enkrat »Gas. dr.« v Sežani spametovalo. Od sedaj naprej se bo namreč držalo gesla: Pustite sež. godce, ker imajo široke gobce.

Pravijo, da so »Sežanci« delali paviljone zelo po ceni za društvo. Računati so hoteli samo po L 25 za par ur dela na dan.

Pravijo, da se ustanovi v sežanskih Danah fabrika takih moških kolca, kakršno bi bilo pripravno tudi za nekatero dansko pupo. Vaje se vrče na starih modelih, toda počasi gre, ko jo burja.

Pravijo, da Bialno društvo Solčnih farkov v Danah spi spanjo pravično-

ga na kulturnem polju. Financijelno pa propada, ker mora plačevati mošnino sobe, koju rabi gospodar hišo v svoje lastne svrhe.

Pravijo, da že v tekočem mesecu začne delovati v Danah pri Sežani s dobrim uspehom novo podjetje, ki si je naredilo nalogo, da bo bolj po onem, kakor v Trstu, likalo nove vrste krila ženske mode, kakršnih je v Danah veliko najti. — »Sežanska koš-kurenca« — kje si?

Knjige „Goriške Matice“ so izšle, dobè se v „Narodni knjigarni“ za L. 5.—

Dopisi.

OPATJESELO.

Dragi Čuk! Mi prebivalci Opatjegasela se le malokrat oglasimo pri tebi. Naš planet sicer ni tako oddaljen od tvoje »radio« postaje, ali vendar, in sicer po poročilih, ki jih vdo-bivaš — lahko spoznaš, da plava naš planet, približno 700 milijonov *mm* od Gorice, to je približno tako daleč kot na Mars. Čeravno se mučijo Vaši astronomi, da bi dognali, kakovost teh ljudi, še niso prišli do zaključka, kakšni so naši ljudje. No, ker dobro vemo, da je vsa vaša muka bila in bo zastoj, Vam pa mi pojasnimo kakšni smo.

Ljudje pri nas so ali brez brk, ali pa z ostrizjenimi brkami, z navihjenimi jih sploh ni. Bili so pa časi, ko smo opazovali vse kaj drugega. Med Vami je bil tudi Vajjem nemški, ki je nosil navihane brke. Ker so videli, kako je ta mogočen, je marsikateri pustil rasti brke in si jih navihal. Ko je pa vaš mogočnej propadel, so si jih naši takoj vsi spet »očutali«. Le eden na našem planetu jih še nosi. Ima jih pa tako lepo privite in navihjene, da se ga ljudje celo bojijo, češ, kaj ko bi on postal vladar našega planeta. Zadnjič, pri neki »ohceti«, je izgledal tako podoben Vašemu nekdanjemu trinogu, da so naši zemljanji jeli od strahu vpiti: »Živjo vladika, živjo župan!« — in to samo radi tega, da se mu prikupijo in postanejo, ko bude on vladiko našega planeta; najmanj ministri. — Pri koncu te »ohceti« so ovacije tako narasle, da se je plesalo celo na poustru. — Čudni so neka-

teri naši zemljanji, kaj, dragi Čuk?

H koncu pa naj še omenim, zakaj Vaši danjogoci ne morejo opaziti našega planeta. Planet se namreč imenuje Opatjeselo — po Vaše — v resnici pa to ni res. Pravilno je »Pod čestelo«, zato pa je Vaš trud zastoj.

LOČITEV ZAKONA.

Majer je pri državnem pravdniku in mu razlaga:

»Če se obrnem v postelji, vpije nad menoj, če vstanem malo zgodaj, vpije nad menoj. Ona sploh samo vpije in vpije. Medsebojna mržnja.«

»No, in Vaša žena, je tudi istega mnenja.«

»Gospod državni pravdnik, če bi bila z ženo istega mnenja, bi ne bil prišel k Vam.«

GOSKA.

»Na rokah bom nosil Vašo hčer!«

»Ne upajte se preveč. Tehta 90 kg.«

DOBRA ZAUŠNICA.

Sodnik: »Kaj je bila zaušnica, ki vam jo je pritisnil obtoženec, res tako krepka!«

Tožitelj: »Se odmev mi ni naredil dobro, tako je bila.«

GOVOR.

»Vaše današnje predavanje mi je zelo dobro delo, gospod profesor.«

»Me veseli.«

»Ze mesec dni nisem tako trdno spal kot tisto uro.«

IZDALA SE JE.

»Oh, izza smrti mojega soproga mi manjka slednja tolažba,« je dejala mlada vdova.

Zupnik: O, jaz vem za tolažnika...

Vdova: Ali je lep, mlad, ima li premoženje?

TOLAZLJIVO.

»Te sobe ne morem najeti. Tu notri vejo veter na vse protege.«

»Nič na dè, naj gre potem tudi ven. Nasprotno okno se tudi ne zapre trdno.«

ZVIT.

Sodnik: Gospod državni pravdnik je predlagal za Vas dve leti ječe.

Ali imate kaj pristaviti?

Obtoženec: Nič; jaz sem že zadovoljen, če mi ne boste Vi še kaj pristavili.

POZNAL GA JE.

Ko so Prusi za časa sedemletne vojne prišli v Dresden, so se neizmerno šušili nad ogromnimi zalogami oblek, ki so bile nakopičene v palači vseмогоčnega ministra pl. Brill.

Med tem je bilo v palači tudi 15.000 vlasulj, kar je Friderika Velikega tako prevzelo, da je vzkličnil:

»Koliko vlasulj za enega samega človeka, ki niti glave ni imel.«

TO ZE!

Stric: »Ne res, Pavelček; na mojem kolenu jezdit ti je lep pol!«

Pavelček: »To že, stric. Toda včeraj je bilo vse lepše, ko sem jahal na pravem ostu.«

HUDOBNO.

Nekdo, (ki je ravno povedal neko zelo neverjetno zgodbo iz svojega življenja). »Ali se je Vam že kaj takega pripetilo?«

Drug: »Ne. In Vam?«

IZDAL SE JE.

Obisk: »Vidi se, da tu vlada pridna ženska roka.«

Mož (v zadregi): »Kaj so moje ustnice res še satekle?«

SOLNCNA KOPEL.

»Na tem travniku ne smete uživati solčnih kopel. P sečno po dnovu ne. Po noči lahko pridete, ko vas kmet ne vidi.«

RAZLIČNA MNENJA.

»Slabo pivo je pa res vplivalo na naše moško povsem vzgojno.«

»Vzgojno? Hvala lepa! Da bi le slišali, kako je moj mož klel in zahajal na pivo!«

ČUDOVITO OKO.

»Če te večne tatvine v oddelku za dragulje ne bodo presnehale, potem jaz vas bom moral dati zapreti, je dejal ravnatelj večke trgovske hiše ravnatelju dotičnega oddelka. Ni trajalo dolgo, ko se je ravnatelj informiral, kako je prišlo do tega, da v oddelku za dragulje ni bilo zadnje čase ukradenega niti najmanjšega predmeta.

»To je bilo čisto preprosto, je dejal ravnatelj oddelka. »Vse oseboje sem prestavil drugam, v oddelku pa sem obdržal samo neko žensko.«

»Nemogoče. Kakšne posebne prednosti pa ima ta ženska pred drugimi?«

»Samo to — da škili, je bil odgovor ravnatelja oddelka.

Pisma.

PISMO VOJAKOV.

Dragi Čuki!

Prosimo te mi vojaki 13. regimeta poljskega topništva 11. te čukove baterije, da naznanili našim dragim mamicam najlepše pozdrave iz Rima. Kralj Feliks, Trst; Volčič Alojz, Komnen; Durčič Franc, Novato; Peric Anton, Volče; Ukmar Rudo, Trst; Ronko Rudo, Trst; Kavčič Ivo, Bač; Majerčič Jurnej; Malo Brdo; Durčič Franc, Rupa-Miren; Leban Anton, Stanovišče; Simac Franc, Bergin; Ivančič Alojz, Dreznica; Lipončič Fr., Zarec; Urdih Josip, Gorica; Bajt Iv., Dolje-Tolmin; Pertot Stanko, Berkovlje Trst; Pirih Stefan, Bodrež; Fruhar Ivan, Trst; Mahnič Franc, Doljenjava; Guštrin Ivan, Repentabor. — Pozdravimo tudi nove paštaštarje letnika 1905.

IZ FRANCIJE.

Vsem znancem in prijateljem, ter našim dekletam, pošiljamo tople pozdrave iz Francije. — I. Porat, V. Faletič, Hraat L., L. Sturem, J. Sturem iz Lirka.

IZ SPEZIE.

Srčne pozdrave pošiljajo slovenski fantje od 8. topniškega polka, letniki 1904 iz Spezie. Pozdrave pošiljamo vsem našim starišem, bratom, sestram in vsem našim prijateljem in prijateljicam, našim znancem in vsem čitateljem Čuka. In našim dekletam pa še posebno. — Pozdrave pošiljamo tudi letniku 1905, da bi nas kaj kmali prišli obiskat, da bi tudi vi videli, kako je trda ta vsakdanja »pašta šuta.« — Štok Josip, Dutovlje; Črnelj Josip iz vipavskih Dobrnovelj; Gergič Franc, Pliskovica; Miklavc Rudolf, Grahovo Brdo.

IZ BOLOGNE.

Od slovenskih vojakov 35. pešp. pošiljajo pozdrave starišem, fantom, posebno pa puncam, posebno tistim, ki so plesale na 3. avgusta v Topolcu pri Il. Bistrici. Imele so prav lepo zabavo. — Ludvik Babič iz Rodika; Stopar Franc iz Lokve; Čeligoj Alojz iz Stopovca; Čebolin Franc iz Rodika; Ušaj Alojz iz Črnič; Ludvik Dujmovič iz Rodika; Počka Ferdinand iz Slap; Gregorič Pavel iz Dekani; Gregorič Emilij iz Dekani.

LJUBOSUMNICA.

Smrtinobolni mož: Nekaj ti moram zdajle priznati, draga žena. Pred osemindesetimi leti sem ti bil enkrat nezvest. Ali mi odpustiš?

Žena: Naj bo. Odpustim ti! Toda gorje ti, če zopet ozdraviš, Filip!

DOVOLJ KAZNI.

»Da ste ukradli postelje, to vam je dokazano«, je dejal sodnik. »Ali morete navesti katere olajševalne okoliščine?«

»Da; s posteljami sem dobil stonice v hišo.«

OTROŠKA LJUBEZEN.

»Ali bi ne bil ti rajše deklica, Pepček?«

»Da; toda samo tedaj, če bi bila ti deček...«

ZATO.

»Zakaj pa se jočeš ti mali?«

»Oh, moj mojster je prava živa ura.«

»Kako je to?«

»On bije vsake četrte ure.«

ZLOBNO.

Gospod profesor zemljepisja je imel brata v Afriki. Ta mu je nekoč poslal fotografijo, ki

ga kaže v sredi med dvema zamorcema, ki sta obložena v svojo narodno nošo, ozek predpasnik, ki ga nosijo čez ledja. Profesor je pokazal fotografijo svojim učencem. Navihani Pestotnik je vprašal profesorja: »Kateri izmed treh je vaš brat?«

SPREMENIL SE JE.

»Moj dragi, ti si se pa v zadnjih letih zelo spremenil.«

»Da; ne smem mnogo jesti, ne piti, ne kaditi...«

»Ali si bolan?«

»Ne — poročen.«

IZ L. 2000

Učenjak (na smrtni postelji). Moj sin dovrši delo, ki sem ga jaz začel, in razreši vprašanje notranjih zmed v Italiji iz l. 1924*.

MNOGOSTRANSKA.

Veleposelnik: Moja žena ima res prokleta srečo. Na svojo »Pomladno pesem« in opitano svinjo je dobila prvo darilo... Taka svinja!

SMEŠNO.

Komponist. Straussu da so moje skladbe podobne? Smesno! Kot da bi ne bilo nobenega drugega skladatelja na svetu razen Straussa.

SMOLA.

Oče. Celo premoženje sem dal zato, da moj sin postane popoln umetnik. Zdaj ko je na cilju — mu pa izpadejo lasje.

BRIDKO ZASLUŽENO.

»No tedaj, gospa profesorjeva! Vaš mož vam je tedaj vendarle kupil nov klobuk.«

»Da, toda pomislite; toda od vsake cvetice na njem sem se morala naučiti nemško in latinsko ime in sem jo morala znati natančno klasificirati.«

GRENKO.

»Pod tem drevesom sem jaz tebe spoznal, Evlahija.«

»In pod onim drevesom tam pa jaz tebe; tam si mi dal prvo zaušnico, moj možek.«

DRAGI SORODNIKI.

Bolna bogata teta (bridko). Mislim, da se v sosednji sobi že prepirajo za mojo dedščino.

Nečakinja. O nel! Prepirajo se le, kdo bo plačal pogrebne stroške.

SUMLJIVO.

Orožnik (ki preiskuje hudodelca): »Zdi se mi, da smo morali pravega tička vjeti... kar dva kazenska zakonika ima ta zvitez pri sebi.«

VESEL DRUŽINSKI DOGODEK.

»Pri Pretnarju se je dogodil vesel družinski dogodek.«

»Ali imajo dečka ali deklico?«

»Ne; ampak stari zlatnik, ki ga je Tonček pred letom požrl, je prišel zopet na dan.«

NA KOLODVORU.

Mladi Šmid je prišel v zadnjem trenutku na kolodvor in je gledal, komu lahko zaupa za par minut svoj kovčeg, da si kupi listek. Tu pride nek debel borzijanec mimo in Šmid ga naprosi: »Pazite, prosim, malo na moj kovčeg, da si kupim listek!«

»Oprostite«, pravi debeluhar, »jaz sem bančni ravnatelj Muf.«

»Nič ne de«, pravi Šmid, »teh par minut vam vseeno zaupam.«

IZHOD.

Zdravnik: »Vsak dan dve uri cepljenja drv bi bilo za Vas zelo priporočljivo.«

»Toda, gospod zdravnik, moje družabno stabišče...«

»No, saj si lahko oblečete frak in bele rokavice ter pokrijete cilindar, da ljudje ne bodo kaj mislili...«

ZVITEŽ.

»Včeraj sem pil fin konjak. In zastoj!«

»Si bil tedaj v zelo odlični družbi?«

»Ah, kaj še! V nek kanal sem skočil, pa so me zopet s konjakom oživili.«

LAČEN SLIKAR.

»Te slike so kar ne moram do sita pogledati,« pravi bogati mecen, stoječ pred neko sliko.

»Jaz tudi ne«, pravi slikar, »zato bi pa rad sliko prodal.«

BELI MEDVED Z DEŽNIKOM.

Krznar je prodal neki gospó kožuh. »Da, draga gospa,« je dejal Krznar. »Jamčim vam, da je to pristni beli medved. Tega boste lahko nosila leta in leta.«

»Toda, če se bo v dežju zmočil? Ali voda kožuhu ne škoduje? Kako bo potem izgledal? Ali se ne bo pokvaril?«

»Milostljiva, zato imam samo en odgovor: Ali ste že kdaj videla belega medveda z dežnikom?«

POMIRLJIVO!

Gospa: Še nekaj, Ema; o biskov vaših častilcev nikakor ne trpin!

Nova kuharica: »Ne bojte se, gospa! Saj bi jih tudi jaz ne pustila k vam.«

NOVI ČAS.

»No, kako izhajate z vašo novo kuharico?«

»Prav dobro. Mi smo ji zelo simpatični.«

SPECIJALIST.

Kmet (k slugi nekega zdravnika): »Moja žena je umrla in bi rad imel osmrtno spričevalo!«

»Obžalujem. Gospod zdravnik je odpotoval. Morate iti k drugemu zdravniku.«

»Ne; ravno vašega gospoda so mi priporočili.«

GRESTA SKUPAJ.

»Dva novoročenca sta drug za drugega kakor ustvarjena.«

»Kako to?«

»Hm! On ima mnogo dolgov in ona tudi ni nedolžna.«

ZDRAVNIKOV SIN.

Učitelj: Le počakaj, nepridiprav. Jaz bom nekega dne poklical sem tvojega očeta.

Učenec: Le; toda to Vas bo stalo najmanj 15 lir.

BRZOJAVNA TRAGEDIJA.

Dve sestri sta potovali v Indijo. Z bratom, ki je ostal doma, sta se dogovorili, da mu bosta v skrajni sili brzojavili in to kolikor mogoče kratko.

Čez nekaj časa je dobil brat brzojavko: »Sestra mrtva!«

Težko prizadeti je brzojavil nazaj: »Truplo pošljite domov!«

Čez tedne je dospelo neko truplo, toda bilo je truplo mrtvega tigra in ne njegove sestre. Zato je brzojavil nazaj: »Pomota — poslali tigra mrtvo sestre.«

Nato je prišel brzojav nazaj: »Sestra je znotraj!«

NEZASLIŠANO.

Zdravnik (ki je bil po noči sklican od nekega sestanovaleca, ki ni imel ključa): »Za vraga, čemu pa ravno mene skličete, če že nimate ključa?«

»Jaz sem mislil, gospod doktor, pri Vas se to pogosto zgodi, da Vas po noči kličejo, in še najlažje vstanete.«

Iščem dekle

17 let za vsa bišne in labka vrtna dela, zglasi naj se v upravnishvu.

EDINA V GORICI
odlikovana

TOVARNA KISA

FRANC KRALJ

v GORICI - Via Cappuccini 9

izdeluje najboljše vrste kis.

V zalogi ima pristni vinski kis, kakor tudi drugi najboljši kis. Cenjenim odjemalcem se priporoča za obilen obisk.

CENE ZMERNE :::::::::::::::
:::::::::::: POSTREŽBA TOČNA

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

R. K. K. O. K.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

Artur de Rossi

v Gorici, Corso Glus. Verdi
nasproti velikemu semenišču
v Marzinovi hiši

Tapeti in poprijajala ob posteljninih (odlana zaloga iz Čehoslovaške), zaloga manufakturnega blaga na delo in na drobno.

Blago najboljše. Cene strojno nizke.

Telefon 267.

Nova trgovina pisalnih strojev in

pisarniških potrebčin v Gorici.

Danes dne 10. sept. se je otvorila trgovina s pisalnimi stroji Olivetti. — V zalogi ima vse pisarniške potrebščine, opremo za pisarne, izdeluje pečate i. t. d.

Gorica, Via S. Giovanni 5.

Telefon 267.

Je
milo pridne gospodinje

Ali ste že plačali naročnino za Čuka
na pal'ci za drugo poletje v znesku
Lir 7.50?

ZAŽELJENE POSEBNOSTI V POLETJU:

Sirup tamarindo, zrna, oranžen, ječmenast, framboa menta a L. 625 kg.
Milanski Bitter - Fernet - Žejogasilec al Selz a L. 13.50-14.50stekl.
Tutinski Vermouth, bell Vermouth - Žejogasilec al Selz a L. 5.50 stekl.
Jajčast Crema Marsala, okrepevalen za šibke a L. 12.00 stekl.
Likerji Sibilla vzorec Strega - Tunik idealen al Selz L. 15.00 stekl. 7/10
Marsala Trapani extra Supperiore L. 4.50 stekl. 7/10
Belo ital. vino 12 stopinj a L. 4.00 stekl. 2 litra.

Žgalnica likerjev v Gorici, trg Sv. Antona starega šte. 7.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamul-
oale bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovaren.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke, pisarniške potrebščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Velik sejm za čevlje

v GORICI

Via Garibaldi št. 4

Razprodajne cene.

Otvoritev 11. avgusta

Velikanska likvidacija!